

Publiquem en aquesta Carta Setmanal el discurs d'Isabel Cerdà, membre de *Republicanes*, a l'acte aniversari de la Revolució Espanyola celebrat el 16 de juliol a Barcelona.

Dona, República, Revolució

Gràcies per convidar-me a participar en aquest esdeveniment tan necessari, que no només hauria de ser commemoratiu, sinó també militant.

La nostra reunió d'avui pretén il·luminar esdeveniments històrics, no només gens o mal estudiats, i per tant gens o malament transmesos a les generacions posteriors, sinó simplement esborrats de la història. Hi ha la Segona República, la guerra civil mal anomenada, presentada com un conflicte entre germans amb ideologies divergents, però la revolució que va començar en paral·lel a l'inici del cop militar simplement no va existir. I no només existia, sinó que va ser aquella revolució dels treballadors armats organitzats a la CNT, la UGT i el POUM, principalment, la que va impedir que el cop triomfés en ciutats com Barcelona i Madrid.

Altres col·legues tractaran aquest tema amb més profunditat i solvència. Només pretenc esbossar un quadre general del paper de les dones treballadores en aquells anys, la capacitat organitzativa que mostraven i les enormes conquestes que van conquerir, malgrat les innombrables dificultats que plantejaven no només la burgesia i els seus partidaris, sinó també els militants de les mateixes organitzacions obreres, que no podien (o no volien) abstraure's d'un dia per l'altre de tota la tradició patriarcal dels segles.

Vegeu una petita nota escrita per un militant del grup "Dones Lliures" el 21 de gener de 1937:

"Les cases de prostitució encara estan plenes de mocadors vermells, vermells i negres i tot tipus d'insígnies antifeixistes. És una incoherència moral incomprensible que els nostres milicians – magnífics combatents als fronts, de llibertats tan estimades – siguin, a la rereguarda, aquells que sostenen i fins i tot estenden la depravació burgesa en una de les seves formes més doloroses

d'esclavitud: la prostitució de les dones.»

Les contradiccions dins les nostres pròpies files existien i, com tots sabem, continuen existint.

Però això no va impedir que centenars de milers de dones aprofitessin primer el marc de la República, burgès sí, però sens dubte més saludable i permeable que el règim monàrquic anterior i, més tard, el marc ja plenament obrer de la revolució.

La República i les dones

En pocs anys, des de la proclamació de la Segona República a l'abril de 1931 fins a la derrota de la revolució espanyola, hi ha hagut un desenvolupament sorprenent de tota una sèrie d'organitzacions, algunes molt massives, que juntament amb la resta de la classe obrera van fer possible que aquella revolució es fes possible. Malgrat les diferències entre aquestes organitzacions (o potser gràcies a elles), aquesta explosió associativa apunta clarament a la necessitat compartida per la majoria de les dones que en formaven part de tenir la seva pròpia veu, dins o fora de les organitzacions de classe, però centrades en els processos d'emancipació de les dones, doblement explotades com a treballadores i com a dones. i víctimes d'un tercer factor d'explotació que van identificar clarament: la profunda ignorància a la qual van ser sotmeses.

Fins i tot abans de la proclamació de la República, el 1918, Victoria Kent i Margarita Nelken van fundar l'Associació Nacional de Dones Espanyoles. Maria de Maeztu va promoure el Liceu Femení d'Espanya el 1926. Enmig de la República, Clara Campoamor va fundar la Unió Republicana de Dones. Totes aquestes organitzacions, malgrat el seu caràcter moderat i alienes al moviment obrer, van exercir una pressió significativa en la lluita pel sufragi

i la igualtat legal.

També hi havia seccions i comissions de dones abans de la República en les organitzacions obreres tradicionals (PSOE, UGT, CNT), fins i tot de manera molt limitada.

El 1933 va néixer l'Associació de Dones Antifeixistes, com a secció espanyola de "Dones contra la Guerra i el Feixisme", una organització internacional promoguda per la Internacional Comunista. Aquesta organització és molt nombrosa, amb més de 60.000 membres.

L'organització Mujeres Libres, fundada el 1936 i vinculada a la CNT i la FAI, tot i estar organitzada de manera autònoma, també va ser enormement important. Alguns líders anarquistes, com Federica Montseny, no estaven d'acord amb aquest "front diferenciat" de dones, considerant-lo una divisió innecessària dins del moviment anarquista. Aquesta organització va arribar a tenir més de 25.000 afiliats en 147 grups a tot el territori. El seu objectiu fundacional, citat literalment, era «emancipar les dones de la triple esclavitud a la qual han estat sotmeses: de la ignorància, de la dona i de la productora». Mujeres Libres editava la seva pròpia revista i organitzava escoles de formació professional i política exclusivament per a dones.

I finalment, cal esmentar una experiència numèricament molt limitada (unes 500), la secretaria femenina del POUM, la més estretament vinculada a un programa revolucionari marxista.

Aquesta efervescència organitzativa de les dones, i especialment de les treballadores, va donar fruits en l'àmbit dels drets polítics, civils, laborals i socials.

Del 1931 al 1933 es van arrabassar una sèrie de drets de primer ordre:

Per subscriure't a la Carta Setmanal del POSI

Si no la reps, et convidem que la rebes cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis altres companys i companyes a qui els pugui interessar. L'elaboració i tramesa d'aquesta Carta suposa algunes despeses. El POSI, que l'edita, no rep ni demana subvencions. La nostra activitat i publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadores. Et demanem un suport de 5 euros (o més, si vols) a l'any per donar suport a la publicació d'aquesta Carta Setmanal. El nostre compte a La Caixa és ES53 2100 2812 51 0200071314 (indicant suport Carta Setmanal)

Per rebre la Carta envia un correu a info@posicuarta.org
Contacta a través de <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

- ****Sufragi femení****, aprovat a la sessió de les Corts l'1 d'octubre de 1931 i incorporat a l'article 36 de la Constitució, gràcies sobretot a la batalla parlamentària de Clara Campoamor, exercida per primera vegada a les eleccions generals de novembre de 1933.

- El ****dret a ser elegit**** abans fins i tot de poder votar: Clara Campoamor, Victoria Kent i Margarita Nelken van entrar als Tribunals Constitucients el 1931; al llarg de les tres legislatures republicanes hi havia nou diputades.

- La ****Llei del Divorci****, del 2 de març de 1932, que permetia el divorci per consentiment mutu – cosa que països com França o Anglaterra no aconseguirien fins als anys setanta – va despenalitzar l'adulteri desigual entre sexes com existia abans, i va permetre la investigació de la paternitat.

- La ****Llei del Matrimoni Civil****, del 28 de juny de 1932, que va posar fi al monopoli de l'Església sobre el matrimoni.

- La ****igualació dels fills**** nascuts dins i fora del matrimoni.

- El reconeixement de l'****autoritat parental compartida****.

- L'obligació constitucional de l'Estat de ****regular el treball de les dones i protegir la maternitat****, amb la prohibició de clàusules d'acomiadament per matrimoni o maternitat.

- La creació de l'****Assegurança de Maternitat Obligatoria****.

- El principi, legalment consagrat però aplicat de manera desigual, de ****igualtat salarial**** entre homes i dones per a la mateixa feina.

- Les ****Missions Pedagògiques**** (1931-1934) i l'extensió de la ****coeducació****, que van portar alfabetització, biblioteques i cultura a milers de dones rurals, fins aleshores les més excloses del sistema educatiu.

- L'ampliació de l'accés de les dones a l'****educació superior**** i a professions prèviament vetades.

Però només amb l'esclat de la revolució obrera el 1936 es van conquerir conquestes impensables en aquell moment

- El ****Decret sobre la Interrupció Artificial de l'Embaràs****, aprovat per la Generalitat de Catalunya el 25 de desembre de 1936, que va legalitzar l'avortament lliure durant les primeres dotze setmanes de gestació: la primera llei d'aquest tipus en la història d'Espanya, i promoguda en gran part pel metge Félix Martí Ibáñez. A nivell de tota la República, la ministra de Salut Federica Montseny – la primera dona a ocupar una cartera ministerial en la història d'Espanya – va presentar el primer projecte de llei sobre l'avortament a nivell estatal, tot i que no va ser aprovat a causa de l'oposició d'altres membres del govern de Largo Caballero.

- Els ****"alliberadors de la prostitució"**, promoguts per Amparo Poch y Gascón –metgessa, militant de Dones Lliures i consellera d'Assistència Social amb Montseny–, centres dissenyats no per perseguir prostitutes sinó per acollir-les i formar-les en altres oficis, un gir radical respecte a l'enfocament repressiu anterior.**

- La ****incorporació massiva de dones en el treball productiu**** en la indústria de guerra, l'agricultura col·lectiva i els serveis, ocupant posicions prèviament vetades, en un context de control i col·lectivització dels treballadors.

- La **legalització de facto de les unions lliures** en algunes zones i la relaxació general de les normes sobre família i sexualitat sota l'impuls revolucionari.

- La creació d'****escoles i centres de formació professional i política específicament per a dones****, tant per Mujeres Libres com per la Secretaria de Dones del POUM i l'AMA, que per primera vegada van proposar la formació de dones no com a ornament domèstic sinó com a condició de la seva autonomia econòmica i política.

- La ****formació militar de dones**** –manipulació d'armes, organització de milícies – promoguda a Barcelona tant per columnes confederades com pel POUM i pel mateix Secretariat de Dones del POUM, tot i que aquesta etapa es va tancar aviat per la militarització de l'exèrcit.

És només una petita revisió dels drets arrabassats per les dones en molt poc temps i amb una enorme resistència no només en el terreny de la burgesia, sinó en el mateix terreny proletari.

És clar que tots aquests avenços van quedar anul·lats amb la derrota de la revolució

Divorci, avortament, matrimoni civil. Restauració del Codi Civil de 1889, que imposava la dependència de la dona del pare o marit per pràcticament tot. Que el feixisme triomfant acabés amb ferocitat i una velocitat enorme (entre 1939 i 1941 ho van desmantellar tot) amb tot el que es va aconseguir amb la lluita de les dones és més que comprensible.

És més difícil i dolorós notar la manca d'entusiasme o fins i tot la col·laboració dels sectors del moviment obrer per mantenir les dones «al seu lloc», és a dir, a la llar i a la família. I aquesta observació reafirma que tenien raó quan van exigir el seu propi moviment, ja que, tot i que formem part del proletari, tenim els nostres propis problemes que, dins el marc de la lluita obrera, s'han d'abordar específicament.

Els meus companys i jo, de les "Dones Republicanes", hi som, reclamant la República com un marc per a qualsevol avanç democràtic, per mínim que sigui, incloent-hi, és clar, la defensa del que ja tenim i que avui està amenaçat per aquesta dreta desenfrenada i tossuda que avui vol representar el capital al nostre país i arreu del món (tot i que no ho fa sola). Perquè tots sabem que els drets no només s'han de lluitar i aconseguir. Llavors has de defensar-los amb totes les seves forces. Perquè mentre el sistema capitalista sobreviui, sempre estaran amenaçats.

Així que, companys, gràcies per la vostra atenció avui. Honorem els companys que van lluitar per la revolució espanyola, homenatgem les dones treballadores que van obrir el camí cap a la igualtat, per la qual encara queda molt camí per recórrer.

Por la libertad del doctor Abu Safiya y en defensa de su vida.

¿Quién es el doctor Abu Safi ya?

En una col·lita i completament incoherente. Se manté en regim de asfíxia durant tres setmanes. "A finals de juny he estat a la presó i a la presó he estat a la presó". Després de la seva detenció, les seves condicions de presó se van tornar a repetir. Quan se li va donar el nom de "Abu Safiya", quedava clar que el doctor Abu Safiya se sentia com a presoner. Quan se li va donar el nom de "Abu Safiya", quedava clar que el doctor Abu Safiya se sentia com a presoner. Quan se li va donar el nom de "Abu Safiya", quedava clar que el doctor Abu Safiya se sentia com a presoner.

en aquest llibre també se'n parla molt. Al respecte, desde el secretariat de CC OO. Una Senda, el XVII Congrés de l'GT de Catalunya, diputats del congrés, al·lucen parlamentaris de Catalunya i més de 1000 persones de diferents moviments i associacions, moltes municipals de diverses sensibilitats polítiques també hi han estat, però amb la presència de la direcció espanyola de forma regular i en pau.

"Per nosaltres, després de quatre setmanes de presó, el doctor Abu Safiya, al·lucen parlamentaris de Catalunya i més de 1000 persones de diferents moviments i associacions, moltes municipals de diverses sensibilitats polítiques també hi han estat, però amb la presència de la direcció espanyola de forma regular i en pau."

Sección sindical de Organización Política, sindical
Comités de solidaridad con Palestina
Se puede enviar la adhesión enviando los datos a la dirección: libertadabufsa@guil.com

Contra el aumento del gasto militar...

10.000 millones más...

Palestina

Ucrania

Cualquier ciudad en el estado español

Todo ese dinero para sanidad, educación, pensiones, vivienda, gasto social...

catp

comité por la alianza de trabajadores y pueblos